A csöngőszóra nyíló ajtóban ostyaképű kis káplán jelenik meg, szeme kérdése előbbre szalad, mint a szava.

— Mivel szolgálhatunk?

— Béres Bélát keresem.

Néz rám, kutató tekintettel, mert aki nem a plébánost keresi, nem Béres Béla plébánost, csak simán Béres Bélát, az valahogy nem hivatalos ügyben érdeklődhet.

— Sajnos már nem szolgál velünk!

De az én szememben is jelentkeznek a kérdőjelek.

— Az utóbbi években sokat betegeskedett, nem tudta ellátni a hivatalát, a papok szociális otthonába költözött!

— Mi lett a könyveivel?

— A könyveit, ikongyűjteményét nekiajándékozta a tokaji múzeumnak.

Az ajtó becsukódott.

SALLÓ ISTVÁN FARAGVÁNYA: DÁNIEL AZ ÖVÉI KÖZÖTT